

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2012. évi december hó 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság a rablás büntette miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.27/2011/24. számú ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a 2012. év február hó 27. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 7.620 (hétezer-hatszázhusz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Zalaegerszegi Törvényszék a vádlottat rablás büntette miatt mint erőszakos többszörös visszaesőt életfogytig tartó fegyházbüntetésre, valamint 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 20 évben határozta meg. A vádlottat 859.000 forint vagyonelkobzás megfizetésére kötelezte. Rendelkezett a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség megfizetéséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A bejelentett fellebbezéseket nem találta alaposnak a másodfokú bíróság.

Az ítéltábla a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során a megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2)

bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az hiánytalan, teljes körűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, ennek során beszerezte és megvizsgálta azokat a bizonyítékokat, amelyek a jogi jelentőséggel bíró tények felderítése szempontjából szükségesek voltak. Ezek részletes és a logika szabályainak is megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlotti védekezés elvetésének okairól is.

A vádlott az eljárás során mindvégig tagadta a bűncselekmény elkövetését. Többirányú védekezést terjesztett elő; részben a bűncselekmény elkövetési időpontjára alibi bizonyítást ajánlott fel, másrészt valamennyi terhelő bizonyíték vonatkozásában igyekezett azok valóságtartalmát kétségbe vonni.

A vádlottnak a bűncselekmény időpontjára vonatkozó alibi-védekezéséti az elsőfokú bíróság megalapozottan vetette el **tanú1** következtelen vallomása alapján. A tanú a legelső meghallgatása alkalmával a vádlottal való találkozásról még nem tett említést, majd későbbi vallomásaiban különböző adatokat jelölt meg a vádlott érkezési idejére nézve. A nyomozás során 8 órai, illetve 9 óra 15 perces, a tárgyaláson 8 óra 45 perces érkezési időpontot állított. A tanúnak a távozás idejére nézve tett előadása sem volt összeegyeztethető az egyéb bizonyítékokkal; rendőrségi vallomása szerint ugyanis a vádlott 12 óráig tartózkodott nála. **Tanú2** meg nem cáfolt nyilatkozata szerint 10.00 és 10.30 óra között találkozott a vádlottal, akit ekkor kéréséree szállított személygépkocsijával.

Az elsőfokú bíróság helytálló érvekkel fejtette ki, hogy miért elfogadhatatlan **tanú3** teljesen hiteltelen vallomása, az miért alkalmatlan a vádlott védekezésének igazolására. Az elsőfokú bíróság logikus indokokkal állapította meg azt is, hogy amennyiben a vádlott fel is kereste ismerősét, **tanú1**-et, úgy az a bűncselekmény elkövetése után történt.

A telefonos híváslista adatai sem erősítették meg **tanú1** tanúnak azt a vallomását, hogy a vádlott a hozzá történt felmenetel előtt telefonált volna **tanú4**-nek, **tanú1** élettársának. A vádlottnak az elkövetés napján 10 órakor történt cigarettavásárlást állító előadását az üzletben készült felvétel, valamint a pénztárszalag nem támasztotta alá.

A fenti bizonyítékok alapján a vádlottnak a bűncselekmény helyszínétől eltérő tartózkodási helyét igazoló előadásának elvetésére megalapozottan került sor.

A vádlotti vallomással szemben hitelt érdemlő, meggyőző bizonyítékok igazolták azt, hogy a bűncselekmény elkövetője a vádlott volt.

Az ügy egyik sajátossága volt, hogy a pénzügyi intézet sérelmére fegyveresen elkövetett rablás tette az elkövetés során maszkot nem viselt, ezért nem csak a helyszínen,

hanem azt megelőzően, és azt követően is több személy észlelte, és azonosította a vádlottban a bűncselekmény elkövetőjét. Ezen túlmenően a bűncselekmény elkövetésének nem csak szemtanúja volt, hanem azt a pénzintézet biztonsági kamerája is rögzítette. A felvételen jól látható volt a vádlottnak az elkövetéskor viselt ruházata, valamint az elkövetés során tanúsított nyugodt viselkedése.

A vádlottat felismerő személyek között elsőként kell megemlíteni **tanú5-t**, aki a helyszínen közelről látta a vádlottat, és az eljárás során mindvégig határozottan fenntartotta azt a nyilatkozatát, hogy a vádlott volt a bűncselekményt végrehajtó személy. A tanú több fénykép közül választotta ki az elkövetőt, továbbá a felismerésre bemutatáson is a vádlottat jelölte meg mint tettest. A tanú a vádlottat nem csak kreol bőrszíne alapján azonosította, hanem egyéb tulajdonságait is megjelölte, így foghiányát, arcbőre minőségét, testmagasságát, testtartását, amelyek maradéktalanul ráillettek a vádlottra.

A felismertetéssel, illetve az elkövető külsejének leírásával kapcsolatban előadott vádlotti kifogások nem voltak megalapozottak. Nem lehetett ugyanis szabálytalannak tekinteni a nyomozó hatóság számára iránymutatásul szolgáló fénykép alapján történő bemutatást. **tanú5** nemcsak a vádlott által kifogásolt kreol bőrszínt, hanem egyéb, a vádlottra teljes mértékben illő külső tulajdonságokat is meghatározott.

A bűncselekmény helyszínén készült felvétel bemutatásakor határozottan azonosította a vádlottban a cselekmény végrehajtóját **tanú6** és **tanú2**. **Tanú6** nem csak arca, hanem mozgása, testtartása, de főként ruházata alapján ismerte fel a vádlottat; így ráismert az általa korábban adott ruhadarabra (mellény), valamint lábbelire (bakancs) is. **Tanú2** a vádlott azonosítását meggyőző módon jellegzetes mozgására, mozdulatára utalva végezte el (csípőre tett kéz). **Tanú6** előadását - bár csak a vádlott távollétében - a tárgyaláson is fenntartotta. **Tanú2** a tárgyaláson a felismerésre vonatkozóan módosította nyomozati vallomását. A felismertetési eljárást végző nyomozó, **tanú7** tanúként tett vallomásában határozottan állította, hogy a rendőrségen és a bírósági tárgyaláson is azonos felvétel került bemutatásra. Ennek tükrében **tanú2**-nek a tárgyaláson a felismerés vonatkozásában módosított nyilatkozatának elvetése megalapozott volt.

Tanú8 nem 100%-osan, de nagy határozottsággal ráismert a vádlottban arra a személyre, aki a cselekmény elkövetése előtt a takarékszövetkezet közelében várakozott. Az a körülmény, hogy **tanú8** házastársa rendőr, az ügyben nem bírt jelentőséggel, a tanúnak ugyanis nem fűződött érdeke a felismeréshez. **tanú9** - a vádlott részére lakását kiadó személy - 80%-os bizonyossággal ismerte meg a vádlottat a felvételen.

Több személyi bizonyíték állt tehát rendelkezésre a vádlotti tagadó vallomással szemben, amelyek a bűncselekmény alatti felismerésére, a bűncselekményt megelőző várakozásra, illetve az azt követő távozására nézve is megalapozott adatot szolgáltatnak.

A vádlott tartózkodási helyét a cselekmény elkövetése utáni időszakra vonatkozóan is cáfolhatatlan bizonyíték igazolta. **Tanú2** vallomásában előadottak szerint a vádlott először a tanúvale, majd onnan egyedüle utazott. Az említett tanú vallomásában arról is nyilatkozott, hogy a vádlotte utazásakor nem a biztonsági kamera által rögzített felvételen látható ruhaneműt viselte, ami arra utalt, hogy a cselekmény elkövetését követően átöltözött. Ezzel volt magyarázható a **tanú6** által a vádlott részére átadott mellény lefoglalásának elmaradása is.

Ezen túlmenően a szagazonosítás pozitív eredménye is a vádlottal szembeni terhelő bizonyítékként állt rendelkezésre.

A fenti bizonyítékok értékelése alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan és kétségektől mentesen következtetett arra, hogy a cselekmény megvalósítója a vádlott volt.

A helyes, hiánytalan tényállás a Be.352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottbüntetőjogi felelősségére, és bűncselekményének minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket helyesen és hiánytalanul tárta fel. Nem tévedett akkor sem, amikor a bűnösségi körülményeknek csak a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása szempontjából tulajdonított jelentőséget.

A vádlottal szemben korábban folyó büntetőeljárások tárgyát két alkalommal is rablás képezte, a jelen ügyben elbírált cselekménye volt a harmadik személy elleni erőszakos bűncselekmény, ami megalapozta az erőszakos többszörös visszaesői minőség megállapítását. Az irányadó büntetési tételkeretre (5-15 év) figyelemmel a büntetés felső határának kétszerese meghaladná a húsz évet. Következésképp az erőszakos többszörös visszaeső vádlottal szemben a Btk.97/A.§ (1) bekezdésének kötelező rendelkezése szerint alkalmazott életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása törvényesnek tekinthető.

Az elsőfokú bíróság helyes érvek mellett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját az alkalmazható legkedvezőbb tartamban, 20 évben határozta meg.

Törvényes a vagyonelkobzással összefüggő rendelkezés is.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét, mivel

egyéb rendelkezései is törvényesek voltak, a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

P é c s, 2012. december 11.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Tóth Sándor s.k. bíró

A Zalaegerszegi Törvényszék 3.B.27/2011/24. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.249/2012/7. számú végzése folytán 2012. december 11. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke